

DOSAR NR. 24190/3/CA/2010

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA a IX-a **CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**
SENTINȚA CIVILĂ NR. 461

ȘEDIȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 07.02.2011

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: Gheza FARMATHY

GREFIER: Nicoleta GHERSIN

Pe rol se află soluționarea acțiunii de contencios administrativ având ca obiect litigiu comunicare informații de interes public, formulată de reclamantii CENTRUL DE RESURSE JURIDICE și GREENPEACE CEE ROMÂNIA, în contradictoriu cu pârâțul MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă reclamantul Centrul de Resurse Juridice, prin avocat, care depune împuternicire avocațială la dosar și pârâțul, prin avocat, cu împuternicire avocațială la fila 30 din dosar, lipsind reclamanta Greenpeace CEE România.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Părțile, având pe rând cuvântul, solicită admiterea probei cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 167 cod proc. civ., Tribunalul încuviințează pentru ambele părți proba cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat, ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra fondului.

Apărătorul reclamantului arată că prin întâmpinare s-a invocat excepția inadmisibilității.

Interpelat fiind de Tribunal dacă stăruie în această excepție, apărătorul pârâțului arată că susține toate motivele invocate.

La solicitarea Tribunalului de a preciza de ce este obligatorie excepția, conform dispozițiilor Legii nr. 554/2004, apărătorul pârâțului apreciază că, înainte de a se adresa instanței de contencios, reclamantul ar fi trebuit să urmeze procedura reclamației administrative, reglementată de art. 21 și 22 din Legea nr. 544/2001 coroborată cu art. 32 și 36 din Normele Metodologice care stabilesc procedura de parcurs înaintea formulării acțiunii în justiție.

Reclamantul, prin avocat, solicită respingerea excepției, ca nefondată. Arată că art. 21 din Legea nr. 544/2001 prevede că solicitarea unei informații poate formula reclamația administrativă. Este opțiunea acesteia de a formula sau nu reclamația administrativă împotriva pârâțului. Mai mult decât atât, în dispozițiile art. 22 se prevede că termenul de la introducerea acțiunii curge de la data la care trebuia să răspundă, până la data răspunsului nefavorabil, respectiv în termenul de 30 de zile.

După deliberare, instanța respinge excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile, având în vedere că Legea nr. 544/2001 nu obligă subiectul de sezină, ci oferă facultatea de a formula reclamație administrativă.

Reclamantul, prin avocat, solicită admiterea acțiunii și să se observe că pârâțul nu a comunicat informațiile solicitate. Se precizează că ar fi informații exceptate de la accesul liber al cetățenilor categoriei, enumerate în art. 12 din Legea nr. 544/2001, însă nu se precizează care este excepția prevăzută de lege cu privire la acest aspect. Consideră că au solicitat informații publice, iar dacă ar fi o situație de excepție, potrivit normelor de aplicare a Legii nr.

544/2001, la art. 1, trebuia să se facă dovada în acest sens, respectiv o dovadă a existenței excepției. Au solicitat acte de reglementare care, conform OG nr. 195, Convenției de la Aarhus și conform Hotărârii nr. 878/2005, care reglementează comunicarea acestor informații, actele de reglementare în domeniul protecției sunt publice și trebuie comunicate la cererea oricărei persoane. De asemenea, au comunicat actele de reglementare emise în legătură cu exploatarea de la Baia Mare, unde spun că în anul 2000 s-a produs un accident ecologic, în sensul că s-a poluat râul Tisa, consecințele pe plan internațional pentru România fiind destul de mari, întrucât a fost poluat și teritoriul Bulgariei, iar România a plătit despăgubiri. Este un accident ecologic care se încadrează în prevederile Directivei, pentru protecția și controlul poluării. Conform acestei Directive este obligatorie comunicarea tuturor detaliilor legate de astfel de accidente către populație, lucru care nu s-a întâmplat în cauză și, văzând răspunsul comunicat, evident că nu se dorește comunicarea detaliilor legate de acest accident. De asemenea, au solicitat să se prezinte care este situația actuală a acestei exploatare, trecând 11 ani de la accidentul respectiv, însă s-a comunicat o motivație ambiguă, din care nu au înțeles ce se întâmplă la acest moment la Baia Mare. Actele ulterior emise după acest accident sunt în vigoare încă de la data înființării Convenției la care România este parte și intrau sub auspiciile acestei convenții iar, potrivit Legii nr. 544/2001, trebuiau să fie informați cu privire la relațiile solicitate. Mai mult, și în ceea ce privește reluarea activității la Baia Mare, trebuia să se comunice cum au fost prezentate aceste proceduri și să se știe care este procedura de participare a publicului care va fi efectuată. Nici una din aceste informații nu poate fi exceptată de la accesul publicului. Solicită admiterea acțiunii formulate.

Pârâtul, prin consilier juridic, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată întrucât, din punctul lor de vedere, toate informațiile solicitate de reclamantă sunt exceptate de la prevederile Legii nr. 544/2001, care reglementează comunicarea informațiilor de interes public. Arată că toate informațiile care au fost solicitate privesc exploatarea la nivel național, care presupune informații ce nu pot fi puse la dispoziție publicului larg. Din punctul lor de vedere, nu puteau fi comunicate aceste informații, cu excepția minimumului informațional afișat pe site-ul Ministerul cu privire la această exploatare de la Roșia Montană.

În replică, apărătorului reclamantului arată că se face o confuzie între exploatarea de la Roșia Montană și cea de la Baia Mare, fiind diferite.

Tribunalul reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL,

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr.24190/3/2010 reclamantele Centrul de Resurse Juridice și Greenpeace CEE România au chemat în judecată Ministerul Mediului și Pădurilor, solicitând obligarea pârâtului la comunicare informațiilor de interes public solicitate, obligarea pârâtului la plata daunelor morale în quantum de 1 RON și obligarea pârâtului la plata daunelor cominatorii de 100 RON pe zi de întârziere.

În motivarea acțiunii, reclamantele arată că la data de 15.04.2010 pârâtul a înregistrat cererea cu numărul 142 din 14.04.2010(CRJ) și respectiv 195 din 14.04 2010 (Greenpeace), prin care au fost solicitate următoarele informații:

Comunicarea tuturor actelor de reglementare emise în legătură cu exploatarea auriferă de la Baia Mare, împreună cu documentația de refacere a mediului întocmită după accidentul din 2000, în cazul în care aceasta există, și care este stadiul aducerii la îndeplinire.

Care este situația actuală a acestei exploatare: care este titularul actual, dacă are licență de exploatare, dacă există modificări ale proiectului inițial.

Dacă au fost respectate procedurile de participare a publicului pentru actele de reglementare emise

Dacă a fost avizată/autorizată reluarea activității la Baia Mare și care este procedura care ar trebui urmată., solicitând comunicarea inclusiv a procedurilor de participare a publicului în acest caz.

Reclamantele arată că până la data formulării acțiunii nu au primit nici un răspuns la solicitarea noastră deși a expirat atât termenul de 5 zile pentru comunicarea unui refuz de comunicare a informațiilor, cât și termenul de 10 zile prevăzut pentru comunicarea informațiilor solicitate (art. 7 din Lg.544/2001). Consideră această atitudine a pârâtului a fi un refuz tacit de furnizare a informațiilor publice solicitate, motiv pentru care ne simțim lezați, ca urmare a violării dreptului nostru fundamental la informații (art. 31 din Constituția României).

Reclamantele arată că nu au obligația de a preciza interesului obținerii informațiilor, dar subliniază că acestea sunt necesare pentru întocmirea unui studiu privind proiectele cu impact transfrontieră, studiu care va fi prezentat în Germania, la conferință organizată de Agenția Federală de Mediu. În fața unei asemenea atitudini a autorităților, prejudiciile de imagine produse sunt foarte grave, astfel încât solicită obligarea pârâtei la plata daunelor morale în cuantumul simbolic de 1 RON.

Pentru a asigura obținerea la timp a informațiilor necesare, solicită plata de daune cominatorii, aceasta fiind singura măsură care poate forța pârâtul să intre în legalitate.

În drept, reclamantele s-au prevalat de dispozițiile Lg.544/2001 privind accesul la informații de interes public, Lg. 86/2000 privind ratificarea Convenției de la Aarhus.

Pârâta a depus întâmpinare, invocând excepția inadmisibilității acțiunii, motivată de faptul că reclamantele nu au făcut dovada parcurgerii procedurii obligatorii a reclamației administrative, anterior sesizării instanței de judecată.

În fond, pârâta solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, deoarece informațiile solicitate de către reclamanți nu se încadrează în categoria informațiilor de interes public, reglementate de art. 2, litera b) din Legea nr. 544/2001.

Accesul la informațiile de interes public astfel cum este acesta reglementat prin Legea 544/2001 și Normele metodologice de aplicare a acesteia presupune în esență două condiții care trebuie îndeplinite cumulativ:

(i) informația solicitată să facă parte din categoria informațiilor definite în art. 2 litera b) din Lege nr. 544/2001. Potrivit acestui articol, prin informație de interes public se înțelege *"orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației"*

(ii) informația respectivă să nu facă parte din categoriile exceptate de la accesul liber al cetățenilor categoriei, enumerate în art. 12 din Legea 544/2001.

În consecință, neîndeplinirea uneia dintre aceste două condiții conduce la respingerea cererii privind solicitarea informațiilor în cauză.

În speță, informațiile solicitate de către cei doi reclamanți se încadrează în categoria celor exceptate de la diseminare, conform dispozițiilor art. 12 litera b) din Legea nr. 544/2001, prin raportare la dispozițiile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 248/12.04.2002.

Mai mult, Legea nr. 544/2001 definește informațiile de interes public ca fiind acele informații care privesc activitatea unei instituții publice sau rezultă din această activitate.

Or, informațiile solicitate de reclamanți prin cererile nr. 142 și 195, ambele din data de 14.04.2010 nu se încadrează în niciuna dintre aceste categorii.

De asemenea, tocmai pentru a asigura transparența activităților Ministerului în domeniul protecției mediului, Ministerul Mediului și Pădurilor a postat pe site-ul oficial al instituției informații minime referitoare la proiectul Roșia Montană, respectiv http://www.mmeclii.fo/protecia_mediului/roșia_montana/roșia_montana.htm.

Capătul 2 al cererii de chemare în judecată privind obligarea Ministerului Mediului și Pădurilor la achitarea daunelor morale în cuantum de 1 leu este neîntemeiat, datorită

nedovedirii de către reclamantă a prejudiciului suferit consecință a nefurnizării informațiilor de interes public solicitate.

Instituția acordării daunelor morale comportă o analiză juridică fundamentată în baza administrării probatoriului necesar dovedirii prejudiciului moral pretins a fi suferit, în vederea stabilirii legăturii de cauzalitate.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 544/2001, "Instanța poate obliga autoritatea sau instituția publică să furnizeze informațiile de interes public solicitate și să plătească daune morale și/ sau patrimoniale".

În condițiile în care informațiile solicitate Ministerului Mediului nu se încadrează în categoria de informații de interes public pe care le poate comunica subscrisa în baza Legii nr. 544/2001, nu pot fi acordate daune pentru un refuz întemeiat de comunicare.

În ceea ce privește obligarea la plata daunelor cominatorii, pârâta solicită respingerea acestui capăt de cerere ca inadmisibil, în raport de dispozițiile art. 24 din Legea nr. 544/2004.

În cauză a fost administrată proba cu înscrieri.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

La data de 15.04.2010 pârâțul a înregistrat cererea cu numărul 142 din 14.04.2010 (CRJ) și respectiv 195 din 14.04.2010 (Greenpeace), prin care au fost solicitate următoarele informații:

Comunicarea tuturor actelor de reglementare emise în legătură cu exploatarea auriferă de la Baia Mare, împreună cu documentația de refacere a mediului întocmită după accidentul din 2000, în cazul în care aceasta există, și care este stadiul aducerii la îndeplinire.

Care este situația actuală a acestei exploatare: care este titularul actual, dacă are licență de exploatare, dacă există modificări ale proiectului inițial.

Dacă au fost respectate procedurile de participare a publicului pentru actele de reglementare emise

Dacă a fost avizată/autorizată reluarea activității la Baia Mare și care este procedura care ar trebui urmată, solicitând comunicarea inclusiv a procedurilor de participare a publicului în acest caz.

Rezultă, așadar, din cuprinsul cererii adresate pârâtei, că reclamantele solicită comunicarea unor informații ce fac parte din categoria informațiilor de mediu și a informațiilor privitoare la transparența decizională în legătură cu actele emise de autoritatea de reglementare.

Sunt relevante sub acest aspect prevederile Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998, ratificată de România prin Legea nr. 86/2000; în înțelesul Convenției, informația de mediu este informație de interes public și înseamnă orice informație scrisă, vizuală, audio, electronică sau sub orice formă materială, privind factori, cum ar fi: substanțele, energia, zgomotul și radiația și activitățile ori măsurile, inclusiv măsurile administrative, acordurile de mediu, politicile, legislația, planurile și programele care afectează sau pot afecta elementele de mediu.

Potrivit art. 4 punct 3 din Convenție, o solicitare de informație de mediu poate fi refuzată dacă:

- a) autoritatea publică căreia îi este adresată solicitarea nu deține informația respectivă;
- b) cererea este vizibil nerezonabilă sau este formulată într-o manieră prea generală; ori
- c) cererea se referă la documente în curs de elaborare sau privește sistemul de comunicații interne al autorităților publice, în cazul în care o astfel de excepție este prevăzută de legea națională sau de practica obișnuită, luându-se în considerare interesul public în cazul unei asemenea dezvoltări.

Potrivit art. 4 punct 4 din Convenție, O solicitare de informație de mediu poate fi refuzată dacă dezvoltarea acesteia ar afecta în mod negativ:

-
- a) confidențialitatea procedurilor autorităților publice, în cazul în care O astfel de confidențialitate este prevăzută de legislația națională;
  - b) relațiile internaționale, siguranța națională sau securitatea publică;
  - c) cursul justiției, dreptul unei persoane de a beneficia de o judecată dreaptă sau dreptul unei autorități publice de a conduce o anchetă de natură penală sau disciplinară;
  - d) confidențialitatea informațiilor comerciale și industriale, în cazul în care aceasta este prevăzută de lege pentru a proteja un interes economic legitim. În acest context informația privind emisiile care sunt semnificative pentru protecția mediului va fi făcută publică;
  - e) drepturile de proprietate intelectuală;
  - f) confidențialitatea unor date personale și/sau a unor dosare aparținând unei persoane fizice, atunci când această persoană nu a consimțit la publicarea informațiilor, în cazul în care o astfel de confidențialitate este prevăzută de legislația națională;
  - g) interesele unei terțe părți care a oferit informația cerută fără ca acea parte să fie pusă sub/sau să existe posibilitatea punerii sale sub o obligație legală de a face astfel, în situația în care această parte nu a consimțit la publicarea materialului; sau
  - h) mediul la care se referă informația, cum ar fi locurile de cuibărit al speciilor rare.

Motivele de refuz menționate anterior trebuie interpretate în mod restrictiv, luându-se în considerare satisfacerea interesului publicului prin divulgarea informațiilor și posibilitatea ca informația solicitată să fie legată de emisiile în mediu.

În raport de aceste dispoziții este evident că informațiile solicitate de reclamante constituie informații de interes public, astfel că refuzul de comunicare este nejustificat.

În ceea ce privește apărarea pârâtei, în sensul că informațiile solicitate sunt exceptate de la diseminare, potrivit Legii nr.182/2002, este de observat că pârâta nu a precizat care este actul de clasificare a acestor informații solicitate.

Față de aceste considerente, instanța constată nejustificat refuzul pârâtei de comunicare a informațiilor solicitate, astfel că va admite acțiunea reclamantelor sub acest aspect.

Instanța va respinge ca neîntemeiat capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtei la plata daunelor morale în quantum de un leu, apreciind, pe de o parte, că refuzul în sine de soluționare favorabilă a unei cereri nu atrage în mod automat obligația autorității la plata daunelor morale, fiind necesar a fi prezentate argumente de natură a releva că acest refuz a generat sau este apt să cauzeze un prejudiciu de ordin moral, identificat de cele mai multe ori prin starea de suferință, frustrare, răsfrântă asupra reclamantului ca urmare a conduitei abuzive a pârâtului.

Se observă, din cuprinsul motivării acestui capăt de cerere că reclamantele solicită obligarea pârâtei la plata unei sume simbolice, urmărind așadar obținerea unei satisfacții, or acest deziderat este îndeplinit, consideră instanța, prin pronunțarea hotărârii de condamnare a pârâtei.

Aceeași soluție va fi adoptată de instanță și pe marginea capătului de cerere având ca obiect obligarea pârâtei la plata daunelor cominatorii, reținând instanța că în condițiile și după rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, pârâta are obligația executării, prevăzută de art. 24 din Legea nr.554/2004 sub sancțiunea amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, astfel că mijlocul de constrângere la executare este prevăzut de lege, nefiind necesară stabilirea obligației de îndeplinit sub sancțiunea daunelor cominatorii.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantii **CENTRUL DE RESURSE JURIDICE**, cu sediul în București, sector 2, str. Arcului nr. 19, și **GREENPEACE CEE ROMÂNIA**, cu sediul în București, sector 2, str. Major Ion Coravu nr. 20, în contradictoriu cu pârâtul **MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR**, cu sediul în București, sector 5, Bd. Libertății nr. 12, și obligă pârâta să comunice informațiile de interes public solicitate prin cererea nr. 68035/15.09.2010, în termen de 30 zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri.

Respinge celelalte capete de cerere ca neîntemeiate.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 07.02.2011.

Președinte,
Gheza Farmathy

Grefier,
Nicoleta Ghersin

Red. G.F./ 5 ex.